

РЕШЕНИЕ

№ 15083

гр. София, 20.08.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав,
в публично заседание на 11.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **4019** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 155 вр. чл. 58, ал.1, т.2 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия /ЗОБВВПИ/ във вр. с чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на И. Б. Т. чрез адв. Д. Е. срещу Решение рег. № 3382-8628/28.02.2024г. на началник на 07 РУ- СДВР, с което на основание чл. 153, т.6 и чл. 155, ал.1 във вр. чл. 58, ал.1, т.2 от ЗОБВВПИ, е постановено отнемане на разрешение за носене, съхранение и употреба на ловно оръжие № 20190473122/30.08.2019г., валидно до 29.08.2024г.

В жалбата се излагат твърдения, че решението е необосновано и издадено в противоречие с материалноправните разпоредби. Счита се, че липсва годно законово основание за прилагане на санкционната норма на чл. 58, ал. 1, т. 2 от ЗОБВВПИ, доколкото жалбоподателят е с влязла в сила присъда за престъпление от общ характер, но не умишлено, а непредпазливо такова. Твърди се, че решението е издадено при липса на мотиви. Моли съда да отмени оспорения акт. Претендира разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез процесуален представител адв. Е. поддържа жалбата. Претендира разноски по представен списък.

Ответникът, чрез юрк. П. оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Подробни съображения се излагат в представени писмени бележки от 14.06.2024г., в които развива съображения за спазена форма, компетентност на автора на оспорения акт, съблюдаване на процесуалноправните правила при

издаването му и съответствие с материалния закон.

СГП, редовно призована не изпраща представител.

Като прецени допустимостта на жалбата, наведените в нея основания за оспорване и извърши цялостна проверка на законосъобразността на административния акт с оглед разпоредбата на чл.168 от АПК, съдът приема за установено следното:

На жалбоподателя И. Б. Т., в качеството му на физическо лице, е издадено разрешение №20190473112/30.08.2019г., валидно до 29.08.2024г.

След извършена проверка в базата данни на ЕАР – КОС за настъпили обстоятелства по регистрации в ЦПР за лица, на които им е издадено разрешение, свързано с огнестрелно оръжие, чрез избор на задачата „Сигнални съобщения“ било установено, че за жалбоподателят Т. има въведена информация – ОСЪДЕН по НОХД № 3341/2019г. на СГС, присъда № 260033/18.01.2024г. на СГС, в сила от 11.01.2024г., потвърдено с решение № 412/29.12.2022г. по ВНОХД № 972/2022г. по описа на Апелативен съд С., потвърдено с решение № 30/11.01.2024г. по НД № 606/2023г. по описа на ВКС за извършено престъпление по чл. 343 ал. 1, б. „В“ вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3 от НК. Същите данни съответстват на представено по делото свидетелство за съдимост с рег. № 240207005000060216/07.02.2024г. В тази връзка на И. Т. било изпратено писмо с рег. № 338200-3308/08.02.2024г., съгласно което той е бил уведомен за започната процедура по отнемане на издаденото разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие №20190473112, валидно до 29.08.2024г., поради настъпване на обстоятелствата по чл. 58, ал. 1, т. 2 от ЗОБВВПИ, като му е дадена възможност в седмодневен срок да депозира в деловодството на 07 РУ СДВР писмени възражения и/или доказателства.

С оспореното в настоящото съдебно производство решение № 3382р-8628/28.02.2024г. издадено от началник 07 РУ –СДВР, възраженията са приети за неоснователни и е постановено отнемането на разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие № 20190473112 валидно до 29.08.2024г., на основание чл. 153, т.6 и чл. 155, ал.1 във вр. чл. 58, ал.1, т.2 от ЗОБВВПИ, поради това, че Т. е осъден с влязла в сила присъда за извършено престъпление по чл. 343 ал. 1, б. „В“ вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3 от НК.

По делото е представена и приета административната преписка. В хода на съдебното производство като писмени доказателства са представени присъда № 260033/18.01.2024г. по НОХД № 3341/2019г. на СГС, в сила от 11.01.2024г., решение № 412/29.12.2022г. по ВНОХД № 972/2022г. по описа на Апелативен съд С., решение № 30/11.01.2024г. по НД № 606/2023г. по описа на ВКС.

При съвкупна преценка на събраните доказателства съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок от надлежна страна, за която оспореният административен акт е неблагоприятен, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, се явява основателна.

Административният акт е издаден от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия /чл.155, ал.1 ЗОБВВПИ/, в законоустановената писмена форма. Съдът счита, че не са допуснати съществени процесуални нарушения.

В настоящия случай атакуваният акт е постановен при неправилно приложение на материалния закон по следните съображения:

Съгласно чл. 155, ал. 1 ЗОБВВПИ при настъпване на някое от обстоятелствата по чл.

58, ал. 1, т. 2 - 8 или при отпадане на основателната причина по чл. 58, ал. 1, т. 10 издаденото разрешение се отнема с решение на органа, издал разрешението. Нормата на чл. 58, ал. 1, т. 2 от същия закон предвижда, че разрешения за придобиване и/или съхранение на взривни вещества и пиротехнически изделия, разрешения за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице, което е осъждано за умишлено престъпление от общ характер или срещу него има обвинение за такова престъпление; за български граждани тези обстоятелства се проверяват служебно;

В случая по делото няма спор за това, че И. Т. е с влязла в сила присъда за извършено престъпление по чл. 343 ал. 1, б. „В“ вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3 от НК. Относим към предмета на спора е обаче въпросът дали последното престъпление е умишлено престъпление от общ характер или непредпазливо, тъй като чл. 58, ал.1, т.2 от ЗОБВВПИ пред.1 посочва изрично – „лице което е осъждано за умишлено престъпление от общ характер “. Законът прави разлика между умишлените и непредпазливите престъпления от общ характер, като в текста на визираната норма се включват само умишлените такива, отличаващи се със значително по-висока степен на обществена опасност и се изключват непредпазливите такива. Ако волята на законодателя е била друга, то нямаше да има нужда да бъдат изрично посочването на умишлените престъпления от общ характер, а следваше да бъде посочено единство – „престъпление от общ характер“, което понятие ще включи в себе си както умишлените, така и непредпазливите престъпления. Какво е престъплението - умишлено или непредпазливо - сочи съответния закон. Този извод произтича от нормата на чл.11, ал.4 НК, според която непредпазливите деяния са наказуеми само в предвидените от закона случаи. т.е., когато обявеното за наказуемо деяние е непредпазливо, законодателят изрично указва това.

Нормата на чл.343, ал.1 от НК изрично посочва, цит.: „Когато с деяния по предходния член по непредпазливост са причинени:...“. Доколкото по отношение на Т. е налице влязла в сила осъдителна присъда за извършено престъпление по чл. 343 ал. 1, б. „В“ вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3 от НК, представляващо непредпазливо престъпление от общ характер, то съдът намира, че не е налице елемент от фактическия състав на чл. 58, ал. 1, т. 2 ЗОБВВПИ, а именно осъждането да е за умишлено престъпление от общ характер.

При липсата на което и да е законово основание, изброено в чл. 58 от ЗОБВВПИ, и по конкретно чл. 58, ал. 1, т. 2 ЗОБВВПИ, какъвто е единствения мотив, административният орган не може да утежнява положението на жалбоподателя независимо от доводите за потенциална опасност, които административния орган би следвало да релевира в заповедта си, а не го е сторил. В конкретния случай фактическите обстоятелства, изложени като мотиви за издаването на заповедта, не съответстват на установените по делото факти.

Обжалваният акт е незаконосъобразен, издаден в противоречие с материалноправни разпоредби, поради което и подадената срещу него жалба е основателна и следва да бъде уважена, а решението следва да бъде отменено.

При този изход на спора на жалбоподателя следва да се присъдят направените разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 500,00 лева, и за държавна такса в размер на 10,00 лева, съобразно представения по делото списък на разноските.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София град. Трето отделение, 10 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на И. Б. Т. чрез адв. Д. Е. Решение рег. № 3382-8628/28.02.2024г. на началник на 07 РУ- СДВР, с което на основание чл. 153, т.6 и чл. 155, ал.1 във вр. чл. 58, ал.1, т.2 от ЗОБВВПИ, е постановено отнемане на разрешение за носене, съхранение и употреба на ловно оръжие № 20190473122/30.08.2019г., валидно до 29.08.2024г.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на И. Б. Т. сума в размер на 510 /петстотин и десет/ лева, представляваща направените по делото разноски.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаване на страните пред ВАС.

СЪДИЯ: